

BARTHA GUSZTÁV

KEZEK

A tehervagon deszkájából kiálló szögbe akadt jeggyűrű szinte csontig feltépte a bőrt az ujj kézfej felőli oldalán. A kerekes kezelőasztalon könyöklő kézen csuklógig csordult a komor pirosra alvadt vér. Alig egy órája történt a sajnálatos eset. Szergejnek nem kis idejébe telt, míg kocsit tudott szerezni. Még szerencse, hogy léteznek katonacimborák, és még nagyobb szerencse, hogy holtukig azok maradnak!

Hol történt a baleset? Ez még a jobbik eset. A feltett kérdés erőtlennek hatott, talán el sem hangzott. Mert igazság szerint a gyűrű le is szakíthatta volna az ujját, a fenébe, volt rá már példa!

Csak nem péntek éjszaka, vagonkirakodás közben?

Önkéntes bűnhődés. Nem ő volt soros, Jenőnek kellett volna leugrania, segíteni a traktoristának, felzárni a cementzsákokkal tele utánfutó oldalát.

A cementporos, kékszínű munkásruhát viselő férfi keze nem tűnt munkáskéznek, arányos volt ugyan, szögletes végű ujjakkal, de fehér, és a kéreggöbök is hiányoztak a tenyérrel. Alkalmilag volt az, éjszaka és főleg hétfőgeken. A vagonkirakodást jól fizették, és azonnal. A tanári fizetés, nulla, különösen városon. S főleg az, ha ráadásul a feleség egy kibaszott kurva. Minden kiderül utólag, legalább is majdnem minden. A röhejes az, hogy az érintett tudja meg utólag.

De búsuljon a ló.

Vannak dolgok, amivel nem árt tisztában lenni. A sérült kezet például nem haszontalan dolog az ég felé tartani, rábízni a Jóistenre, ahogy a lelünköt is. Gyorsabban eláll a vérzés, hegednek a sebek. De előtte döntsél el végre: élni akarsz vagy meghalni!?

A karikagyűrű oválissá lett. Alsó része a húsba mélyedt, s már nem fáj. Vagyis nem élesen és káromkodásra ingerlően. Az ember keze leugrás közben keresi a kapaszkodót, Az ösztön nem hibáztatható, az van. Az ugrabugrálás igen. Nem lehetünk egyszerre száz helyen. Éjszakánként egy férjnek az ágyban, asszonya mellett a helye. Faluhelyen lenne jó élni. A fekete még fekete, a fehér pedig fehér, s minden kocka vagy kerek. Városon a futballpálya melletti futópályák oválisak. A nagy Ó betűk, és nagy Ő-k duplán azok. Megnyomorítanak. Az

aranygyűrű, lám arany marad, hidegfényű és kemény, még ha oválissá is nyújtja egy átkozott szög, pontosabban, a tehervagonról leugró test súlya. A szög holnap is ott lesz, és tegnap is ott volt. Hogy mi hol voltunk, és hová leszünk...

A szeptemberi éjszakák már hívősek. A fűtést nem pótolta sem a befüggönyözött ablak, sem az orvosi rendelő műbőrhzuzatú dikójára dobott bolyhos vállkendő. A bóbiskoló, virrasztó fehérköpenyes nővér kezdetben alig tudta kezelni a zavarát. Hiába igyekezett, összeesküdtek ellene, kezének nem engedelmeskedtek a tárgyak. Pedig otthonos melegséget árasztott... Csinos kis kacsói voltak, na, halovány rózsaszínével belopta az elmúlt nyár illatát a fehér-csempés falú, cementszín járólapos orvosi rendelőbe. S a körmei sem voltak vastagon lakkozva, az enyhén piros szín látni engedte a körömágyak félholdjait. Kihangsúlyozták az ujjperecek dombocskáit. Nyilván nem volt mit rejtegetnie, nyitott könyv meg egyebek, de hát, hogy lehetne ez faluhelyt másképp. A nagysága bezzeg, utóbb zöldre, de vastagon, és azok a krétafehér hosszú, lapos ujjak, a sok aranygyűrűvel...

Ember, hol hagyta az eszed?!

A feldöntött széket és a majdnem botlasztó, a járólapokon ide-oda tekergő villanykábel követően a nővérnek a sarokban álló, a felső polcokon patikás rendben sorakozó gyógyszeres dobozokkal, orvosi segédeszközökkel telepakolt üvegszekrény ajtaját sem sikerült könnyed mozdulattal kinyitnia. Aztán már két kézzel fogta, rázta a zár fekete fémgombját, s ettől olyan ismerőssé...

– Krisztina, te vagy az?!

Krisztina megfordult, és a szekrényajtó magától kinyílt.

– András...

– Andris. Noked Andris – helyesbített halkán a kezelőasztalkához leült férfi, és a könyökön nyugtatott fájó keze szemmel láthatóan megremegett.

– Idejöttem férjhez, aztán elváltam, és itt ragadtam.

A férfi bólintott. A volt osztálytársak fél szavakból értik egymást, elébe mennek a kellemetlen kérdéseknek.

– Magam is azon vagyok, mármint a váláson.

Mondhatta volna azt, hogy milyen furcsa dolog a véletlen, ha a falu vasútállomásán nincs mellékvágány, akkor... Vagy elsüthetett volna egy ócska viccet. De nem állt az élethelyzete tetőfokán, sajnos. Az őszinteségben megszeretet van, bizodalom, s kit szeressen a férfi, ha nem a volt osztálytársát.

– Tudtommal tanárnak készültél.

– Az vagyok, meg pénzfelhajtó güzü. Éjszakánként, szombaton és vasárnap, minden attól függ, hogy a cimborák mikor telefonálnak.

– Minden?

– Kijevben nincsenek ovális futópályák a játéktér körül – hinodált András.–
A nyaralással töltött egy hónapos szabadságom ideje alatt nem láttam. Hurcoltam a dög nehéz saroglyát, kerestem a... divatos, flancos körömlakra valót!

– Tapasztalom.

– Mit?– kérdezte kisvártatva András.

Krisztina válasz helyett az asztalkához lépett, gézpárnára fektette volt osztálytársa kezét. Ujjainak tapintása lány volt, emlékeket bizsergető. Évekig ültek egy padban. Rendeletileg: egy fiú, egy lány. Ha nagyritkán hajba kaptak, ezek a kezek takargattak dolgozatírás közben. Elárulták a másikat, hogy az órák alatt egymás füzetéből lesnek. Ugyanazok a helyesírási hibák, ugyanazok a rosszul számolt számtani végeredmények...

– Hogy drágák a körömlakkok – hangzott el a már nem remélt válasz, s közben Krisztina visszahátrált az üvegszekrényhez. Az alsó polcon, a nagy fekete doboz mellett az egyszer használatos fecskendők a nyloncsomagolásban betározásra váró töltényhevederre emlékeztettek. Kelet-Ukrajnában háború van, s ahol háború van, ott mindenütt háború van. Emberek tucatjai halnak meg naponta, olyan emberek, akik hiába kérdik meg önmaguktól: élni akarnak-e, vagy meghalni.

– És akkor mit akarunk mi?

– Egy kis szeretetet, csöppnyi hálaérzetet. Nélkülük olyan... olyan értelmetlen...– motyogta Krisztina.

– Tudom.

A fehérzománcos szemetes vödörben véresebbek lettek a csipetnyi vatacsomók, az üres gyógyszeres ampullák töltényhüvelyekké váltak.

– Általában, ide menekülnek, itt éjszakáznak az odahaza véresre vert asszonyok...

– A felszarvazott férjek hol? Mehetnek a búsba?

– Ezt magadtól lested el – válaszolta Krisztina, és végre megengedett magának egy aprócska mosolyt. A barnafrizurájú, fehérköpenyes nővérből talán véglegesen kilépett a volt osztálytárs. – Kapni fogsz egy injekciót, aztán... – sorolta a tennivalókat, és a formásokat mellőzve, aranyos gesztikuláló kis kezeivel, mintegy levezényelte őket.

– Én meg azt hittem, fűrészelni szokták.

A dikóra helyezett fekete dobozból, rövid és fémes zajjal járó keresgélés után, egy ki-becsattogtatott drótvágó olló jelent meg Krisztina kezében. Olyas formájú, mint amelyet a műszergyári munkások használnak, csak a szára volt hosszabb, kézbe illőbb.

- Sajnos, előbb fertőtleníteni kell, megfőzni kicsikét.
- Ahogyan a nőket szokás?

Krisztina nevetett, s ugyanúgy kivillantak azok a drága kis fogak, mint bő évtizede, egyszer-egyszer az iskolapadban. A fiúk néha muris dolgokat tudnak csinálni. Hípp-hopp, leugranak a helyben álló tehervagonról. Hát nem röhejes!? Bizony hogy az, főleg, ha az illetőnek már nincs miért, nincs kiért le-fel ugrálnia. S ebbéli meggyőződését a mosdókagyló felett lévő falitükör sem hazudtolta meg. Tükröm, tükröm...

– Szép vagy! – vallotta meg Andris. – Nem is tudom, hogy lehetett egy ilyen szépasszonyt...

– Rég volt, igaz se volt... – legyintett Krisztina, és azzal a svunggal, amivel a vízcsaptól elfordult, egyúttal az ablakon lévő függönyt is széthúzta. Odakint hajnalodott. Mert hát a dolgok önmagukból következnek, pontosabban a szerencsés véletlenek. S az egészben talán az a legjobb, hogy majd két évtized multával is, a volt osztálytársak félszavakból is megértik egymást.

Nagybereg, 2014.

